

‘Jammer dat vrouwen zo we

Op de trekker zul je haar niet vinden, maar een vakvrouw is Nel Kreuk (63) zeker. Samen met haar man en zoon bestiert ze de tulpenkwekerij en -broeierij Maatschap Kreuk in Andijk. De ondernemster kan zich helemaal uitleven op kantoor, maar loopt ook net zo lief in de kas of in de schuur. Ook vergaderingen, bijeenkomsten of excursies laat ze niet graag aan zich voorbij gaan. ‘Het vergroot je betrokkenheid.’

Tekst: Jeannet Pennings
Foto: René Faas

Op jonge leeftijd is Nel Kreuk vastbesloten: zij zal geen tuinder trouwen. Dat ze jaren later als vakvrouw in BloembollenVisie zou staan, had ze destijds dan ook niet verwacht. “Het loopt zoals het loopt”, lacht Nel, dik tevreden met haar leven dat zich voor een groot deel afspeelt op en rond de tulpenkwekerij. Zo komt haar achtergrond toch goed van pas.

STOPPEN MET WERKEN

Nel Kreuk groeit op in Lutjebroek waar haar vader een klein familiebedrijf heeft met tulpen en groenten. De charme van het vak ziet de ondernemster op dat moment nog niet, tot dat ze op een dag dorpsgenoot Koos Kreuk tegen het lijf loopt, een ondernemer die samen met zijn broers een bloembollenkwekerij annex broeierij runt. Dat laatste neemt Nel dan maar voor lief, zij heeft haar eigen baan. “Ik heb op de Mulo gezeten en een praktijkopleiding boekhouding gedaan. Ik werkte met plezier bij de AMRO Bank in Hoorn, tot dat er kinderen kwamen. Dan stop je met werken, dat was vroeger nu eenmaal zo. En als je thuis zit, help je in drukke tijden mee op de kwekerij. Tussen de bedrijven door nam ik de administratie voor mijn rekening. Veel ondernemers zien dat als een verplichting, ik vind het echt leuk om te doen. Je hebt wel met veel regels te maken, maar dat hoort er nu eenmaal bij. Het kantoorwerk is echt aan mij besteed.”

Ook op de werkvloer doet Nel niet onder voor de mannen. Dat geldt vooral voor de periode vanaf 1994. “In dat jaar zijn Koos en ik voor onszelf verder gegaan. Onze oudste zoon Niels zat op de HAS en wij wilden hem de ruimte kunnen bieden voor eventueel bedrijfsopvol-

ging. In mei hadden we die beslissing genomen en op 1 januari bloeiden onze eerste tulpen in de kas. Daarvoor hebben we een nieuw onderkomen laten bouwen aan de Kadijkweg in Andijk, inmiddels onderdeel geworden van het glastuinbouwgebied Het Grootslag.”

.....

‘Het is altijd leuk en ontzettend leerzaam om bij andere bedrijven te kijken’

.....

De tulpenteelt was volgens de ondernemster een logische zet. “Je moet doen waar je goed in bent. We hebben ook irissen geteeld voor de bloem, maar dat leverde tekort op. Bovendien hadden we onze handen vol aan de tulpen. De broeierij loopt van december tot mei en dankzij de bollenteelt, begin je in april alweer met het selectiewerk. De zomer staat in het teken van rooien en in deze tijd van het jaar zijn we druk met planten. Juni en september zijn de rustige maanden en dat biedt mooi ruimte voor onder andere machineonderhoud.”

SAMEN OPBOUWEN

Anno 2013 is Nel samen met haar man en zoon verantwoordelijk voor maar liefst 19 hectare bollenteelt waarmee jaarlijks 10 miljoen tulpen gebroeid worden. “Je rolt er gewoon in”, verklaart de vakvrouw, die gaandeweg ontdekte hoe leuk het is. “Vooral de afwisseling tussen kwekerij en broeierij. Ik zou namelijk niet het hele jaar willen tulpen trekken. Juist de combinatie met het buitenwerk is zó leuk, en natuurlijk het ondernemerschap. Dingen

regelen heb ik altijd leuk gevonden.” Plezier is voor de ondernemster heel belangrijk. “Als je dat niet hebt, is werken echt een straf. Dat is voor mij ondenkbaar. Ik heb mijn draai gevonden, vandaar dat het een hele bewuste keuze was om met z’n tweeën verder te gaan. Vanaf dat moment is het bedrijf echt van ons. Het is leuk om samen iets op te bouwen. Daar hebben onze drie zoons - Niels, Pieter en Gertjan - ook een belangrijk aandeel in. Zij hebben altijd meegeholpen.”

Maatschap Kreuk is een familiebedrijf waar vooruitgang de rode draad vormt. “We proberen continue innovatief te zijn, onder andere op het gebied van energie. In 2011 zijn we overgestapt naar het broeien op drie lagen met behulp van LED-belichting. Momenteel zijn we cellen aan het bouwen waarbij een nieuwe droogtechniek gebruikt zal worden. Wij vinden het leuk om iedere keer weer een nieuwe uitdaging aan te gaan en hebben ons nooit door omstandigheden laten leiden. Over opvolging hebben we nooit ingezet. Als Niels het niet zou doen, hadden we een mooi bedrijf om te verkopen.” Na een aantal jaren als adviseur bij DLV Plant te hebben gewerkt, is Niels in 2005 alsnog in het bedrijf gestapt. Sindsdien zitten vader, moeder en zoon met z’n drieën in maatschap. “Dat gaat heel goed samen. Wij bespreken alles met elkaar en nemen gezamenlijk beslissingen.”

MEER BETROKKEN

De verdeling van de taken is nooit een probleem geweest. “Ik heb altijd gezegd dat ik niet op een trekker ga zitten. Dat vind ik niet leuk. Ook met het teeltechnische deel heb ik me nooit bemoeid. Ik hield me meer bezig met de productieprocessen, het kantoorwerk en het contact met de bloemenveiling. Ik handelde immers de telefoontjes al af. Soms werd er eerst naar Koos gevraagd, die vervolgens de mensen weer doorstuurde naar mij. Daar hebben we vooral om gelachen, ik heb het nooit als vervelend ervaren. De bloembollensector is nu eenmaal een mannenwereld, dat blijkt wel tijdens vergaderingen. Ik ga altijd mee, maar ben dan een van de weinige vrouwen. Er zijn wel meer vrouwen actief in de sector, maar meestal zijn ze niet zichtbaar. Dat vind ik jammer, vooral omdat ik zelf ervaar dat je meer betrokken bent. Op een vergadering of excursie hoor je veel. Bovendien is het altijd leuk en leerzaam om op andere bedrijven te kijken en collega-ondernemers te spreken.”

Drie jaar geleden zijn Nel en Koos naar het dorp verhuisd om plaats te maken voor hun

inig zichtbaar zijn'

'Het is een mannenwereld, maar dat heb ik nooit erg gevonden'

zoon. "Dat verliep heel natuurlijk", vertelt de ondernemster. "We waren er alle drie klaar voor. Niels heeft nu de dagelijkse leiding op de kwekerij, maar dat neemt niet weg dat wij nog alle dagen meewerken. Meestal begin ik om 9.00 uur met koffie zetten en voor ik het weet is dag om. Ik duik het kantoor in voor de admi-

nistratie en 's winters neem ik de gewasverzorging voor mijn rekening." Hele dagen thuis zitten, daar moet Nel nog niet aan denken. Toch beseft ze dat haar taken op den duur overgenomen moeten worden en waarschijnlijk zal dat door een man gebeuren. "Jonge vrouwen hebben tegenwoordig allemaal een eigen baan.

Dat geldt ook voor Niels zijn vrouw. Er zullen steeds minder vakvrouwen komen en dat zie ik wel als een gemis. Vrouwen kijken heel anders naar dingen en gaan anders te werk dan mannen. Binnen ons bedrijf zorgt dat voor een hele mooie mix."